

*Een onverwachte
Zegen*

BEVERLY
LEWIS

*Een
onverwachte
zegen*

BEVERLY LEWIS

Amish-roman

 de Parel

Uitgeverij de Parel – Doornenburg

*Voor Claudia Ferrin Muniz,
lieve vriendin en gebedspartner.*

*Kon de tijd
zijn vlugge zandloper maar omdraaien,
om de dagen ongedaan te maken
en deze uren terug te kopen.*

THOMAS HEYWOOD

Proloog

Wet eerste wat ik me van *Dat* herinner, was dat ik met hem naar de Root's Country Market ging toen ik nog niet boven een wagenwiel uitstak. Ik was verbaasd om daar zo veel moderne mensen te zien. Het was de eerste keer dat ik naar zijn andere leven als *Englischer* had gevraagd, in de tijd voordat hij naar Hickory Hollow was gekomen. Even bleef hij stil, en toen kuchte en mompelde hij wat. Hij leek er niet happig op om veel te zeggen.

We wandelden van de ene groentekraam naar de andere totdat ik eindelijk de moed op kon brengen om te vragen: 'Mist u het ooit om modern te zijn, *Dat*?'

'Of ik het mis om in de buitenwereld te wonen?' Hij wierp mij een grijnzende blik toe. 'Nou, één ding is zeker, ik kan me niet indenken dat ik jón zou moeten missen, Sylvie.'

Ik giechelde terwijl we verder liepen over de drukke markt. Ach, ik voelde me zielsgelukkig dat ik zijn kleine meisje was – het oudste kind en *Dats* oogappel. De meeste Amish-gezinnen die ik kende, hadden een hele hoop meisjes, maar in ons gezin was ik de enige.

Nu ik achttien was, dacht ik soms terug aan dat gesprek van lang geleden, en vroeg me af waarom mijn vader nog steeds terughoudend leek om over zijn verleden te praten. Gezien zijn moderne opvoeding verbaasde ik me over zijn vermogen om zich zo gemakkelijk aan te

passen aan de Oude Wegen. Was het niet moeilijk voor hem geweest om zijn leven als *Englischer* achter zich te laten? *Mamma* zei altijd dat het was alsof hij ervoor geschápen is om Amish te zijn. Misschien is dat zo, maar toch wilde ik dat ik iets meer wist over zijn familie.

Ik rondde mijn klusjes in de keuken af en liep op blote voeten de achterdeur uit. Ik zwaaide naar mijn vader die aan kwam lopen over het pas beplante veld met suikermais. Hij zwaaide terug en liep snel in de richting van zijn werkplaats waar hij klokken maakte, het 'Huis van de Tijd' heette het en het was een gebouw dat losstond van het huis. Daar maakte hij grote en kleine uurwerken, niet alleen voor onze eenvoudige mensen, maar ook voor *Englischers*. Sommige klanten kwamen helemaal uit Philly en Pittsburgh nadat door de jaren heen het gerucht zich verspreid had dat *Dat* een goede ambachtsman was met een integriteit waar niemand aan kon tippen.

Ik liep naar de trap van de veranda en riep: 'Drukke dag?'

'*Jah*, maar nooit te *fleissich* voor mijn lieve Sylvie,' zei hij in een mengelmoes van Engels en *Deitsch* die hij af toe bezigde. Grijnzend zette hij zijn maiskleurige strohoed af, waardoor te zien was dat zijn donkerbruine bloempotkapsel toe was aan een behandeling met *Mamma's* schaar.

Toen ik hem volgde richting de werkplaats die altijd zijn toevluchtsoord was geweest en die ook een kleine showroom bevatte, kwam ik terecht in de ruimte waar oude en nieuwe klokken aan de muren hingen en waar de planken vol lagen met onderdelen van klokken. Een verzameling gereedschap voor het precieze werk waar hij om bekendstond, lag op zijn werkbank en gesorteerd in kasten die in de buurt van zijn werkbank stonden. In dit gezellige maar rommelige vertrek, compleet met zijn eigen kleine open haard, had *Dat* zolang ik me kon herinneren van de vroege ochtend tot aan etenstijd gewerkt, soms zelfs tot in de avond. Zo nu en dan, als het werk ingewikkeld was, neuriede hij onbekende wijsjes terwijl hij zich over de klok in zijn hand boog; dan hield hij zijn zwart omrande vergrootglas tegen zijn rechteroog gedrukt en had hij zijn linkeroog dichtgeknepen. En ondertussen slingerden de pendules heen en weer, en de

klokken tikten hun vertrouwde ritme op deze betoverende plek.

Dat ging op de houten bureaustoel zitten en nam me onderzoekend op. ‘Wil je me graag iets vertellen, *Dochder?*’

Knikkend zei ik: ‘Suzie Zook kwam zojuist langs toen ik kleden aan het uitschudden was.’ Ik hoopte dat datgene wat ik hem ging vertellen geen nieuws voor hem was. ‘De toestand van dominee Zook is verslechterd.’

Mijn vader liet zijn hoofd even zakken en zuchtte. ‘Ik kom net bij Mahlon vandaan.’ *Dat* hief zijn hoofd en keek me aan met een bedachtzame, verdrietige blik. ‘De arme man lijdt.’

Gezien het feit dat de dominee al zevenenzeventig jaar op aarde had doorgebracht, leek het mogelijke overlijden van dominee Mahlon Zook *Dat* meer dwars te zitten dan ik verwacht had.

Ondanks dat was de behulpzaamheid van mijn vader een van de vele dingen waarom ik hem bewonderde... samen met zijn geduld. Toen ik erg klein was, tilde hij mij bijvoorbeeld op zijn schoot en luisterde naar mij terwijl ik een zelfverzonnen verhaal vertelde, aangezien ik nog niet in staat was om het plaatjesboek in zijn hand te lezen – het boek dat hij op het punt stond om aan mij voor te lezen. ‘*Vertel me nog meer,*’ zei hij steeds, terwijl hij bemoedigend glimlachte en zijn wenkbrauwen optrok om mijn verhalen. O, ik had daar wel altijd kunnen blijven zitten terwijl *Dat* geduldig toeluisterde.

Maar ik was niet de enige die om zijn aandacht vroeg. *Dat* was ook een gewilde man onder onze mensen; er waren er veel die hem om hulp vroegen. Hij was ongelooflijk vrijgevig en altijd bereid om iemand in nood te helpen. Volgens mijn vriend, Titus Kauffman, keken zelfs sommige dominees tegen *Dat* op. En dan te bedenken dat *Dat* meer dan twintig jaar geleden als een zoekende jongeman voor het eerst voet op vruchtbaar Amish-grondgebied had gezet. En nu was hij een van de meest voorbeeldige kerkleden in heel Hickory Hollow! Hij had diaken Luke Peachey zelfs al een aantal jaren geholpen met het aalmoezenfonds.

Ik leunde tegen de werkbank, waar ik als klein meisje zo vaak gestaan had en had toegekeken terwijl zijn behendige vingers aan het

werk waren. Ik wierp een blik op de planken erboven. Eén keer, toen ik nog maar zeven was, had ik op mijn blote voeten op deze zelfde plek gestaan en me op mijn tenen uitgerekt om bij de oude, koperen tondeldoos te kunnen komen die op de bovenste plank stond. *Dats* familie-erfstuk stond altijd op dezelfde plek verscholen, zoals een hen die op haar eieren broedt. En hij zat altijd op slot.

Ik herinner me dat ik die dag toen ik zo jong was naar de prachtige tondeldoos had gevraagd en dat ik me vaak heb afgevraagd waaróm hij altijd op slot zat. Zou hij niet klaar moeten staan om gebruikt te worden wanneer er materiaal nodig was om een vuur aan te steken?

Mijn vader had me ooit gewaarschuwd om niet rond te snuffelen en *Mamma* had me gewaarschuwd voor mijn kinderlijke nieuwsgierigheid. ‘Het gaat je niets aan, Sylvie,’ had ze gezegd. ‘En bovendien’ – toen had ze me recht in de ogen gekeken – ‘hoe weet je dat hij op slot zit?’

Ik verzweeg mijn pogingen om hem open te wrikken; ik had de doffe koperen schat die mij zo in verleiding bracht zelfs heen en weer geschud. Nee, ik keek *Mamma* gewoon fronsend aan met mijn kleine gezichtje alsof ik het me niet meer kon herinneren, in de hoop dat ze niet door zou vragen.

Ondanks mijn stilzwijgen boog *Mamma* zich voorover en kuste mijn voorhoofd. ‘Je bent nooit een *Duppmaiser* geweest, Sylvia,’ zei ze. ‘Nu is niet het moment om daarmee te beginnen.’

Er waren elf jaren verstreken sinds dat beschamende moment. En ik had mijn best gedaan om naar *Dats* waarschuwing te luisteren.

Op dit moment stak *Dat* zijn hand uit naar een mantelklok en bestudeerde de achterkant van de behuizing. ‘Heb je nog meer op je hart, Sylvie?’ vroeg hij, terwijl hij een specifiek stuk gereedschap pakte. ‘Dirk Jameson komt binnenkort langs, dus ik kan er maar beter voor zorgen dat zijn klok precies op tijd loopt.’ *Dat* keek mij even aan.

Ik vertelde hem vlug dat Titus Kauffman en ik nu bijna een jaar met elkaar uitgingen. Tenslotte had *Dat* die conclusie waarschijnlijk al getrokken en hij was vaak de eerste persoon met wie ik de dingen

deelde, soms zelfs voordat ik dat met *Mamma* deed.

‘*Des gut...* Titus is een goede jongeman,’ zei *Dat* goedkeurend.

Vanbinnen gloeide ik, blij met zijn reactie.

‘Ik zal precies op tijd thuis zijn voor het avondeten,’ zei hij, terwijl hij nog steeds aan de klok sleutelde. ‘Vergeet niet om dat tegen *Mamma* te zeggen.’

‘Oké.’ Ik liep richting de openstaande deur. Precies op het moment dat ik naar de zijveranda glipte, zag ik bisschop John Beiler, de smid, aan komen rijden in zijn gesloten rijtuig.

De man van God klom naar beneden en bond zijn merrie vast aan de aanbindpaal. Hij zwaaide lachend naar mij en liep snel over het pad waar roze tulpen langs groeiden richting *Dats* werkplaats. ‘*Wie geht’s*, Sylvia?’

Ik antwoordde in het *Deitsch* dat het goed met me ging en dat ik blij was om hem te zien. *Hij zal Titus en mij waarschijnlijk komende november trouwen*, dacht ik. Mijn gezicht werd warm toen ik aan die mogelijkheid dacht.

‘Hoe gaat het met je hardwerkende *Dat*?’ informeerde bisschop Beiler.

‘Hij heeft het heel druk.’ Ik glimlachte en gebaarde richting de werkplaats, aangezien ik ervan uitging dat hij hier was om *Dat* te bezoeken. ‘Trouwens, er staat een kan met vers gemaakte frisdrank in de koelkast. Wilt u er wat van?’

‘Je bent net zo attent als je vader.’ De bisschop knikte en zijn blauwgrijze ogen twinkelden. ‘En breng ook een groot glas voor je vader mee.’

Ik stemde in en liep naar de achterdeur van de bijkeuken, en vervolgens door de smalle gang die naar de keuken leidde. Daar stond *Mamma* haar gezicht af te vegen met haar witte werkschort, en ze glimlachte toen ze mij zag.

‘De bisschop is bij *Dat* op bezoek,’ zei ik, en ik vertelde haar ook over de aangeboden frisdrank.

Mamma draaide zich om naar het aanrecht, waar ze kool aan het raspen was voor een salade. ‘Ik hoop niet dat hij slecht nieuws komt

brengen over dominee Zook.’

‘Nou, hij zag er niet somber uit, als u dat bedoelt.’ Ik schonk de frisdrank in en zei tegen *Mamma* dat ik zo terug zou komen om te helpen. ‘O, en *Dat* zei dat hij op tijd zou zijn voor het avondeten.’

Mamma lachte zacht. ‘We zullen zien.’

Terwijl ik de twee bekers met frisdrank naar buiten droeg, glimlachte ik vol genegenheid toen ik eraan dacht hoe verdiept mijn vader vaak was in zijn werk. Hij was in staat om elke klok te repareren en weer perfect te laten lopen. Maar nu wilde ik ook dat ik hem had laten weten hoe sterk Titus me aan hem deed denken – de geweldigste man die ik kende.

Ik zal het hem op een geschikt moment vertellen.

HOOFDSTUK

1

Net was de eerste meidag in Hickory Hollow en de lucht was zo blauw dat Rhoda Miller wilde dat ze een zonnebril had. Dankzij het warmste voorjaar in jaren hadden de boeren hun suikermais en snijmais al geplant.

Rhoda was niet alleen opgetogen vanwege het prachtige weer, maar ze was ook opgewonden over de viering van het twintigste jubileum van haar verloving met haar geliefde Earnest. *Nog maar twee weken, op Hemelvaartsdag*, dacht ze. Ze probeerde te bedenken wat haar echtgenoot van plan zou kunnen zijn om haar te verrassen, hoewel ze niet goed wist hoe hij datgene wat hij haar afgelopen jaar gegeven had – een antieke Nederlandse kast uit 1742 – zou kunnen overtreffen. En het jaar ervoor had hij speciaal voor haar een mooie staande klok van kersenhout gemaakt. Het was bijna alsof hun verlovingjubileum op de een of andere manier belangrijker was dan hun feitelijke huwelijksdatum half november. Maar ze wist wel beter. In tegenstelling tot mensen die als Amish waren geboren en getogen, had Earnest gewoon zijn eigen unieke manier om bepaalde dingen aan te pakken.

Rhoda glimlachte bij de herinnering aan de wervelstorm die Earnest Miller meer dan twee decennia geleden in haar leven had veroorzaakt en rondde haar voorbereidingen voor het avondeten af, terwijl Sylvia de ijskoude frisdrank naar Earnests werkplaats bracht.

Rhoda stond zichzelf toe om te dagdromen over hun speciale relatie. Ze voelde zich met haar geweldige echtgenoot meer gezegend dan ze ooit had kunnen hopen.

Vanaf hun eerste ontmoeting had de bruinogige Earnest haar voor zich ingenomen en al snel had hij ook haar vertrouwen gewonnen, evenals het vertrouwen van elk lid van de kerk, inclusief de kerkenraad. Hij had zelfs toestemming gekregen van dominee Zook en bisschop John om zich slechts na één jaar proeftijd aan te sluiten bij de kerk. Tijdens dat jaar had hij de *Ordnung* bestudeerd en daarnaast noodzakelijke vaardigheden aangeleerd, zoals hoe je een paard voor een rijtuig spant en hoe je moest timmeren om te kunnen helpen bij het bouwen van schuren en dergelijke.

Wie had kunnen denken dat een Engischer zo'n geweldige Amish-echtgenoot zou zijn? dacht ze.

De keuken was te stil nu Ernie Jr. en Adam de buurman aan het helpen waren om de koeien naar binnen te brengen, zodat ze aan het eind van de middag gemolken konden worden, en Calvin en Tommy in hun eigen stal waren waar Tommy Flossie aan het melken was. *Is het ooit zo stil geweest?* Vreemd, Rhoda kon de stilte bijna horen. Ze liep richting de hordeur, waar ze even stil bleef staan.

Juist op dat moment hoorde ze Earnest buiten op de veranda met de bisschop praten. Ongetwijfeld waren beide mannen bezorgd over de verslechterde toestand van dominee Zook. Ze bad in stilte en vroeg God om de trouwe dominee veilig over de doodsjordaan te dragen wanneer het zover was. En om zijn vrouw en familie te helpen om het grote verlies te verwerken. *Geef troost en vrede voor onze mensen*, dacht ze. Ze voegde er niets voor zichzelf aan toe. Tenslotte had ze veel om dankbaar voor te zijn met hun hechte gezin, vijf gezonde kinderen, een behulpzame en liefhebbende echtgenoot en meer dan genoeg klanten voor zijn klokkenmakerij. Rhoda bad voor de behoeften van anderen – naar lichaam, geest, en ziel. Ze geloofde dat de Heere God en de hemelse Vader dat van haar verwachtte.

Terwijl de gevulde varkenslapjes in het midden van de gasoven stonden te braden, waste ze haar handen bij de gootsteen en dekte

de tafel. Ondertussen telde ze nog steeds haar talloze zegeningen... zoals deze handgemaakte tafel. Als tiener had ze stiekem begerig gekeken naar de tafel die jaren geleden door haar oudoom was gemaakt. En zowaar, toen hij overleed, was de tafel aan Rhoda's *Mamm* geschonken, die hem later aanbood aan Rhoda nadat ze weduwe geworden was en spullen begon op te ruimen toen ze naar het *Dawdi Haus* bij Rhoda's oudste zus verhuisde.

Op een dag zal hij aan Sylvia toebehoren, dacht Rhoda, terwijl ze zich afvroeg of de verende tred van haar dochter betekende dat er een speciale jongeman in het spel was. Als dat het geval was, zou Earnest Rhoda misschien moeten verrassen met een andere tafel. Of hij zou een nieuwe kunnen laten maken als een huwelijksgeschenk voor Sylvia.

Wie zou haar het hof kunnen maken? peinsde Rhoda, terwijl ze koud water in een grote kan goot, aangezien het grootste gedeelte van de frisdrank net naar haar man en de bisschop was gegaan. Lieve help, ze voelde zich de hele dag met tussenpozen ronduit gespannen wanneer ze eraan dacht dat dominee Zook voor de poorten van de dood lag. Ze was blij dat Earnest bij hem op bezoek was gegaan, aangezien de twee vrienden al jaren zo'n hechte band hadden. *Zelfs langer dan Earnest en ik samen zijn...*

‘Mahlon wil dat jij bij zijn familie komt zitten als hij overlijdt,’ zei John Beiler tegen Earnest in de afzondering van de klokkenwinkel. Nadat ze genoeg frisdrank gedronken hadden, waren ze van de veranda naar binnen gelopen voor dit privégesprek.

Earnest streek met zijn hand over zijn donkere baard en voelde zich ongemakkelijk nu hij dit hoorde terwijl zijn vriend nog steeds ademde.

Bisschop John keek naar het enige raam in het vertrek en vestigde zijn blik toen weer op Earnest. Een ernstige glimlach gleed over zijn gerimpelde gezicht. ‘Mahlon vertrouwt je als een *Bruder*.’

‘Dat zou ik andersom ook zeggen,’ gaf Earnest toe. Na hun eerste ontmoeting was zijn vriendschap met Mahlon moeiteloos ontstaan. Mahlon was degene geweest die Earnest zo lang geleden geïntroduceerd had binnen de gemeenschap van de Amish. Voor zover Earnest zich kon herinneren, hadden ze nooit ruzie gehad – zelfs geen boos woord uitgewisseld. Dat was zeldzaam voor een vriendschap, laat staan voor twee mannen die in zulke totaal verschillende culturen waren opgegroeid. En nu lag Mahlon op sterven. *Mijn beste vriend*, dacht Earnest met een grote zucht.

Bisschop John bleef nog een paar minuten en maakte toen een opmerking over de levering paardenhoeven die hij nog af moest maken voor het einde van de dag. Zonder verder nog iets over Mahlon te zeggen, draaide hij zich om om te vertrekken.

Hij mist zijn medepredikant nu al, dacht Earnest, terwijl hij zijn aandacht weer op de tegendraadse klok van Dirk Jameson richtte. Dirk zou over tien minuten al arriveren, en zodra alles was afgehandeld, zou Earnest naar huis gaan om te eten met zijn vrouw en hun kinderen.

Ik zal een koningsmaal krijgen, terwijl de arme Mahlon al weken geen trek heeft, dacht hij met een schuldgevoel.

Het bezoek dat Earnest die ochtend bij Mahlon had afgelegd, had alles weg gehad van een bezoek aan iemand die op zijn sterfbed ligt. Terwijl Earnest eraan terugdacht leunde hij naar achteren en sloot zijn ogen. De woorden van zijn vrienden klonken hem nog in de oren. ‘Ik vraag me af wie de Heere zal kiezen om mij te vervangen als predikant,’ had Mahlon gezegd, terwijl hij Earnest gebaarde om naar zijn bed te komen.

Earnest had zich gerealiseerd dat de man vooruitdacht aan het werpen van het lot dat plaats zou vinden als Mahlon kwam te overlijden. Hij had zich voorovergebogen om te horen wat zijn vriend nog meer te zeggen had en verzekerde hem dat hij bad voor zijn herstel.

Maar Mahlon schudde zijn hoofd. ‘Mijn lieve broeder in de Heere, wees er klaar voor om de mantel op te pakken als het *Gott’s* wil is.’

Earnest had moeite moeten doen om zijn gezicht neutraal te hou-

den terwijl hij inwendig de opmerking van zich afschudde. ‘Onze mensen hebben je nodig,’ had Mahlon aangehouden. *Ze hebben geen behoefte aan een man zoals ik...*

Sylvia zat links van haar moeder aan de eettafel en kon het niet helpen dat ze haar vader onderzoekend in zich opnam na het stille gebed. Hij had *Mamma* verrast door op tijd te komen voor het eten, maar er was iets vreemds aan zijn gedrag. Sylvia kon er niet goed de vinger op leggen wat het was. Hoewel hij ronduit somber leek vanwege de afnemende gezondheid van dominee Zook, leek iets in zijn donkerbruine ogen op een dieperliggend leed te duiden.

Mamma gaf de gebraden varkenslapjes rond en Sylvia's jongste broertje Tommy, die net acht was geworden, begon al snel de gebruikte broodkruimels met uien en kruiden ervanaf te schrapen, terwijl hij mompelde dat hij zijn varkenslapje zo niet lekker vond.

De andere jongens – de elfjarige Calvin, de dertienjarige Adam, en Ernie, die vijftien was – gniffelden. *Dat* liet het gaan, misschien merkte hij het zelfs niet eens. *Zijn gedachten zijn ergens anders*, dacht Sylvia.

Calvin begon te praten en vroeg wanneer Tommy's haar geknipt ging worden. ‘Het wordt enorm lang... en ook krullerig,’ zei hij met twinkelende ogen, terwijl het leek alsof hij een lach probeerde te verbijten.

Toen lachte *Dat* een beetje en krabde aan zijn golvende bruine baard. ‘Zeg, ik had ooit ook zulke krullen,’ zei hij tegen hen, terwijl hij naar *Mamma* keek. ‘Uiteraard had ik geen bloempotkapsel toen ik Tommy's leeftijd had.’ Hij grinnikte. ‘Dat ben ik misgelopen.’

Sylvia lachte.

‘Nou, jij hebt ook een knipbeurt nodig, lieverd,’ zei *Mamma*, waarmee ze hen verraste. Zo te zien overrompelde het *Dat* ook.

Hij streek met zijn hand door het haar op zijn achterhoofd en lachte een beetje. ‘Ik ben te druk geweest, denk ik.’

Mamma plande gelijk een moment in om het haar van *Dat* en Tommy te knippen, morgenavond op de veranda. ‘Ik kan het niet langer uitstellen,’ zei ze.

Tommy trok een gezicht en stak zijn hand uit om aan een van de krullen te trekken waar Calvin zojuist over geklaagd had. Maar *Mamma* had gesproken en dat was het einde van alle tegenspraak.

‘Vertel ons eens wat meer over hoe het was om *Englisch* op te groeien, *Dat*,’ zei Calvin, terwijl hij met zijn mes en vork in zijn varkenslapje prikte.

Sylvia was meteen een en al oor in de hoop dat ze iets over *Dats* familie zou horen – met name over zijn jongere zus.

Dat wierp een blik op *Mamma* en keek toen weer naar de jongens. ‘Nou, ik had lang niet zo veel plezier als jij en je broers, dat kan ik je wel zeggen.’

Adams lach leek sprekend op die van *Dat*. ‘Bedoelt u dat het u als kleine jongen nooit overkomen is dat er een muis in uw ene broeks- pijp omhoogkroop en via de andere weer omlaag?’

Dat schudde zijn hoofd. ‘Nee. En ik leerde niet om te jagen met een boog en ik hielp ook nooit om een groot aardappelveld te beplanten. Niets van dat alles.’ Toen trok hij een heel verdrietig gezicht en schudde komisch en gemaakt teleurgesteld zijn hoofd.

Sylvia glimlachte. Het was waar dat *Dat* vele malen had toegegeven dat hij veel dingen was misgelopen – het karnen van boter, het spelen van hoekbal, het bouwen van een kippenhok, of het doorlopen van acht schoolklassen in een schoolgebouw met één lokaal. Zijn jeugd was zo anders geweest dan alles wat Sylvia kende. Soms vroeg ze zich af hoe het mogelijk was dat *Dat* het moderne leven niet miste.

Ik ben blij dat dat niet het geval is!

‘Zie je? Jullie hebben ál het plezier,’ zei *Dat*. Dat was een van zijn favoriete uitspraken. *Mamma* knikte terwijl ze in stilte zat te eten en van de gekkigheid genoot.

‘Volgens mij krijgen wij ook al het zware werk,’ zei Ernie, en hij wreef over zijn voorhoofd.

‘Hard werk kweekt vlees op je botten,’ zei *Dat*, ‘en je krijgt er een sterk karakter van.’

‘En wat doen krullen?’ Met een grijns draaide Calvin zich om om naar Tommy’s haar te kijken. ‘Zorgen dat je eruitziet als een klein kind?’

‘Nou, jongen,’ zei *Dat* berispeld.

Sylvia sprak haar gedachten niet hardop uit, maar ze vond dat hun jongste broertje met zo’n bos haar een beetje op een meisje leek.

‘Voor je het weet, is Tommy een jongeman,’ zei *Dat* tegen hen.

Tommy straalde alsof hij een hardlooptwedstrijd gewonnen had.

‘Maar het is *gut* als je er jong uitziet.’ *Dat* grijnsde naar *Mamma*. ‘Kijk maar eens naar jullie knappe *Mamma*... nog steeds even jeugdig als de dag waarop ik haar ontmoette.’

‘Lieve help,’ zei *Mamma*, en ze bloosde toen *Dat* lichtjes haar wang aanraakte.

Sylvia had nog nooit iemand horen praten zoals *Dat*. Bijna niemand van de Amish zou een andere persoon knap noemen, niet openlijk. Maar ze kon niet ontkennen dat ze de manier waarop haar ouders elkaar behandelden, fijn vond. Ze gedroegen zich zoals een jong stel dat nog steeds verliefd was, anders dan de meeste echtparen van hun leeftijd. Het leek er sterk op dat *Dat Mamma* nog steeds het hof maakte. Sterker nog, er waren momenten waarop hij naar *Mamma* keek met een blik die Sylvia soms bij Titus zag wanneer ze hem erop betrapte dat hij naar háár keek.

Ze kon het niet helpen dat ze zich afvroeg of de opvoeding van haar vader hier de oorzaak van was. Hij was opgegroeid buiten hun afgeschermd wereld en werd pas Amish toen hij in de twintig was. Terwijl ze luisterde naar *Dats* vertrouwde geplaag, kon ze zich niet voorstellen dat ze meer plezier zouden hebben aan een van de tafels in de huizen van hun familie, of in welk ander gezin dan ook – Amish of niet. En het feit dat *Mamma* en *Dat* van elke minuut van hun samenzijn genoten, zorgde ervoor dat Sylvia het idee verwierp dat haar vader zojuist iets dwars had gezeten.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook van Beverly Lewis

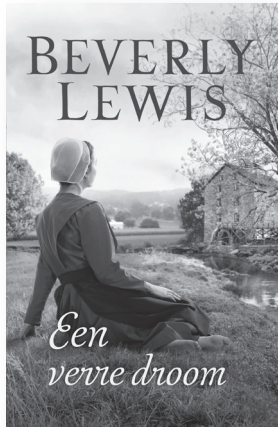
Een nieuw begin

Susie Masts leven in Lancaster County is gevormd door de tragische dood van haar vader en haar broer, die maar weinig met haar in leeftijd scheelde. Nu, op tweeëntwintigjarige leeftijd, is Susie nog steeds ongetrouwd, ondanks dat ze al lange tijd verliefd is op haar vriend Obie Yoder. Als haar moeders gezondheid verslechtert en haar jongere zus antwoorden wil hebben op haar vragen over haar adoptie, krijgt Susie er nog meer zorgen bij en lijkt er een kans dat ze nog meer dierbare mensen gaat verliezen. Zullen lang verborgen familiegeheimen en gemiste kansen Susies hoop voor de toekomst doven? Of is wat nu het einde lijkt slechts een nieuw begin?

Een nieuw begin | Beverly Lewis |
ISBN 9789493208483 | 352 pagina's

Een verre droom

Lancaster County, 1951. Maggie Esh is ziek en wil niets liever dan zijn zoals de andere meisjes in het district, zodat ze een normaal, gezond leven kan leiden en op een dag kan trouwen. Wanneer er in de omgeving tentsamenkomsten worden georganiseerd en haar nicht Lila vraagt of ze er een keertje mee naartoe gaat, besluit Maggie een samenkomst te bezoeken. Wat ze daar vervolgens hoort zeggen door de prediker, haar gesprekken met zijn zoon en wat ze leest in de Bijbel doen haar alles wat ze gelooft heroverwegen. Durft ze op God te vertrouwen als een ander leven slechts een verre droom lijkt?

Een verre droom | Beverly Lewis |
ISBN 9789493208674 | 288 pagina's

‘Voor wie weer eens zin heeft in een Amish-verhaal is
De tondeldoos van Beverly Lewis een aanrader.’
– *Nederlands Dagblad*

De achttienjarige Sylvia Miller is gelukkig met haar leven in de Amish-gemeenschap van Hickory Hollow, Lancaster County. Als ze op een dag de werkplaats van haar vader schoonmaakt, ziet ze dat zijn geliefde tondeldoos open is. Omdat ze nooit heeft mogen weten wat erin zit, is haar nieuwsgierigheid gewekt en tegen beter weten kijkt ze erin. Een besluit waarmee ze onbedoeld een lang verborgen geheim aan het licht brengt, dat de Millers verwacht en veel pijn veroorzaakt.

Die verwarring wordt alleen maar groter als Adeline Pelham onverwacht bij de boerderij van de Millers verschijnt. Wat zijn de bedoelingen van deze jonge vrouw, wier bestaan een herinnering vormt aan het pijnlijke geheim dat nog maar zo kort geleden alles veranderde? Sylvia weet dan ook niet goed wat ze met Adeline aan moet. En alsof dat nog niet genoeg is, maakt de jongen met wie ze verloofd is haar niet langer het hof, terwijl ze niet weet waarom.

Is Adelines komst te veel voor de Millers? Of blijkt die een onverwachte zegen?

Het tweeluik De familie Miller vertelt over de gelijknamige familie, die bestaat uit Earnest en Rhoda en hun vijf kinderen Sylvia, Ernie, Adam, Calvin en Tommy, en woont in het mooie Hickory Hollow, Lancaster County.

ISBN 978-94-92408-74-7

de Parel 9 789492 408747